

Prefață

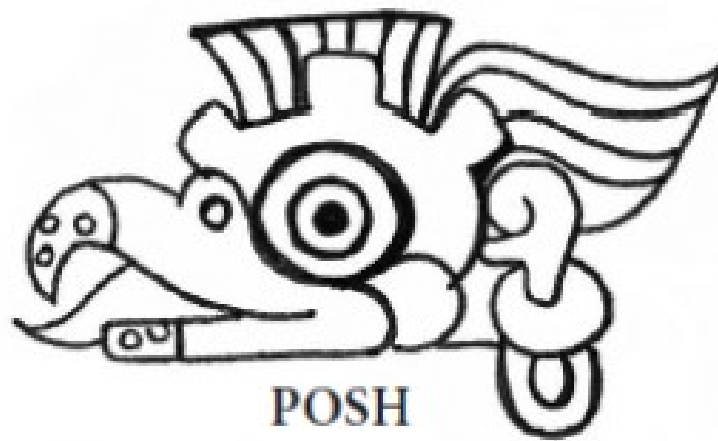
Dacă aș ști să vorbesc cu pisicile,

dacă aș fi fetiță și dacă m-ar chema Lara, v-aș povesti ce aventuri extraordinare am trăit pe tărâmul Nepantla. V-aș spune cum motanul Posh mi-a arătat că poți trece în Nepantla atingând pieptul păunului din camera din față ori sărind în a doua căsuță a șotronului. V-aș spune că Nepantla nu rimează cu niciun alt cuvânt din limba vorbită în treacălume de fetițe cu ifose ori de mătuși și unchi plecticoși (dar asta o știți și voi la fel de bine). Ah, ce v-aș mai povesti despre mirificul Posh, despre Vameșul Invizibil (cel mai mare povestaș) și despre Walki, și Tantarul, și lupul-robot, și Pretutindeni, și Poctli, și Râsul-cu-un-Ochi-de-Sticlă, și despre cât de *cool* sunt părinții mei, și iar despre Posh. Că pisicile ne deschid porțile altor lumi fermecate. Cine nu are pisic, când e mare, nu e mic; și nici mare, când e mic (de-aia-ți trebuie pisic). V-aș zice toate poveștile pe care le-am aflat în Nepantla, toate aventurile prin care am trecut — și, ohoho, câte au fost! — și din care m-am întors schimbată de fiecare dată. V-aș fermeca cu jocurile de dispariție, în care știi cum intri, dar nu știi dacă și cum mai ieși, doar aventurierii sunt neînfricați, nu ca turiștii, care își iau bilet dus-întors. V-aș mărturisi cum aventura cea mare, cea în care sari în viitor ca și cum te-ai arunca noaptea într-un lac misterios,

din care te întorci mereu în alt loc și în alt fel decât înainte, e aventura creșterii.

Dar, cum nu mă cheamă Lara, nu sunt fetiță și nu știu să vorbesc cu pisicile, nu cunosc pe cineva mai nepotrivit decât mine să vă spună toate astea — ca marțianul pe care mama l-a pus să ne facă omletă în prima lui dimineață pe Pământ (pe Marte nu sunt ouă). Dar dacă până și un cățel-băiat-Călin poate fi prins în lațul poveștilor Larei, atunci cartea atât de frumoasă și plină a Gabrielei Toma cu siguranță o să te prindă și pe tine.

Călin-Andrei Mihăilescu

POSH

Apariția

Era pentru a treia oară când se auzea soneria.

– Lara, poți să deschizi? o rugă Odette.

– Imediat, spuse ea și apăsă pe butonul video.

Era curierul. Adusese o carte *fantasy* pe care Odette o comandase pentru Lara în urmă cu câteva zile. Îi mulțumi curierului, desfăcu pachetul, puse un album de *blues* din colecția de viniluri și parcurse captivată câteva pagini pe colțarul ei cu povești.

Cu puțin înainte de a se înnopta, când primii fulgi se așterneau peste oraș, ceva o făcu să ridice privirea. Dincolo de fereastră, zări un motan alb cu negru, cu lăbuțele scurte și o privire blândă și curioasă. Nu-l mai văzuse prin cartier. Lara deschise fereastră, iar făptura intră, își aruncă privirea prin cameră, savură câteva bobite din bolurile celor trei pisici ale Larei, apoi sări pe pervaz și dispăru în noapte. Multe seri la rând, Lara îl așteptă citind sau ascultând piese de teatru radiofonic, dar nici urmă de motan, părea că dispăruse ca prin farmec.

Într-o seară, un somn plăcut o cuprinse, pleoapele i se închiseră ușor și alunecă în visare.

- Topaz este un motan puternic, alb cu negru, care se ia la hartă cu celelalte feline (ne)îmblânzite din cartier. Are privirea aproape umană, ca un vânător renumit sau, alteori, ca un magician în fața unei săli pline, în așteptarea numărului. Este foarte atent la detalii.

Lara îi urmărea cum plecau în diminețile senine pe acoperișul garajului, urcând pe bolta viței-de-vie, deasupra curții, și conversând despre lucruri feline profunde, despre care oamenii nu aveau habar și nici nu vor avea vreodată. Se salutau foarte discret, fiecare alegându-și drumul, urmărindu-și curiozitățile, privind în treacăt oamenii ca pe niște ființe extrem de anoste, care se întorceau de la locurile de muncă mai gri și mai triști decât plecaseră de acasă.

Posh sosi spre seară, când Lara tocmai căuta pe Google câte zile rezistau cămilele fără apă în deșert. Îl așeză cu multă grijă sub păturica din dormitor, apoi ochii li se închiseră ușor-ușor, de parcă un puf de rățușcă le-ar fi mângâiat genele.

– Pe motan îl va chema Posh, le spuse tuturor.

În acel moment, Odette făcu ochii mari și puse pauză înregistrării.

– Nu vrei să-i pui alt nume, totuși? Uite, Rocky..., propuse Paul.

– Milo, poate, sugeră unul dintre oaspeți.

– Sam! Ah, nu, Binx! adăugă repede o invitată.

– Loki, se rezezi tatăl Larei.

– Neo, veni cu ideea un alt invitat.

– Sunt banale, absolut toate sunt banale. Pe motan îl va chema Posh. Personajul acesta v-a făcut să râdeți. Este exact ce trebuie.

În seara aceea, pe dulăpiorul cu pisici îi desenă cel mai frumos portret (devenise de-al casei) și apoi îl răsfață cu un pliculeț de hrană umedă.

Când veni ora de culcare, Posh își întinse lăbuțele pe marginea patului, sări în mijlocul acestuia și începu să toarcă lângă Lara. Adormiră amândoi în lumina sutelor de beculețe care se reflectau pe ferestrele mari cu pânze albe, semi-transparente.

*Desenează-l
aici pe Posh*

